

og spørgsmålet er, om det nu også er det rigtige tidspunkt at fremføre dette på.

Så er der spørgsmålet om økonomien i forslaget. Der er jo nogle meget omfattende bemærkninger om de økonomiske konsekvenser. Her er der nogle tabeller. Tabel 4 viser de samlede økonomiske konsekvenser for det offentlige. Det ser jo meget godt ud, at man sådan kan udvide aktiviteterne og så samtidig spare penge. Netop den betragtning burde vække de flestes mis-tænksomhed.

Hvis man går ned i detaljen i de økonomiske bemærkninger, hænger det heller ikke sammen. Hvis man tager tabel 4, er der i 1999 eksempelvis alene budgetteret med en offentlig udgift på 7,5 mio.kr. Hvis man sammenholder det med tabel 2 og 3, så giver de en offentlig udgift på 33,3 mio.kr. En difference på 26 mio.kr. er dog til at få øje på!

Så jeg vil foreslå, at ministeren bruger lidt tid på at forklare de økonomiske konsekvenser, og hvis ikke ministeren er i stand til det under denne førstebehandling – og det forventer jeg sådan set ikke – så må vi have dyrket det lidt nærmere under udvalgsbehandlingen.

Endelig skal jeg bemærke – og det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget – at der er finansloveffekter indbygget i dette lovforslag, og derfor må det nu engang være sådan, at vores endelige stillingtagen og den endelige udformning af loven i allerhøjeste grad må afhænge af, hvordan finanslovforhandlingerne spænder af.

Men summa summarum er vi positivt indstillet, men der er en række tidsler, og der er en række økonomiske betragtninger, der skal afklares, inden vi kan give vores endelige stillingtagen.

Villy Søvnal (SF):

Det er et ret omfattende lovforslag, der blev fremsat før sommerferien – af regeringen benævnt plejehjemsreformen. Blandt andre SF har som rigtigt hørt af hr. John Vinther kritiseret regeringen for at være meget lidt ambitiøs på det område, der hedder plejehjems-/ældreboligområdet.

Det her forslag er heller ikke specielt ambitiøst. Både Venstres ordfører og De Konservatives ordfører sagde, at nu skulle der bygges mere. Jeg vil bede om, at man nærlæser tabellen på side 12 i bemærkningerne til lovforslaget. Den gør rede for det, der er interessant for dem, der venter, nemlig nettotilvæksten.

Jeg ser, at der er megen forkærlighed for at ombygge utidssvarende plejehjem. Det synes jeg er rigtigt tænkt, men for dem, der venter på en ældrebolig, er der ikke nogen trøst at hente, tværtimod. Regeringens egen tabel siger, at før 1994 blev der bygget 1.500 om året, at man i 1994 var oppe på 1.900 ældreboliger om året i tilgang, og at man med lovforslaget her kommer ned på 1.500 ældreboliger.

Jeg vil godt sige, at jeg tror, Folketinget skal være utrolig forsigtigt med at rejse nogle forventninger i befolkningen om, at det nu bliver gode tider, og så faktisk lave noget, der går i svagt modsat retning.

Det, der er hovedbestemmende for regeringens ambitionsniveau på det her område, synes at være to ting: dels at passe på de offentlige udgifter – det skal jeg vende tilbage til – dels at undgå en opshedning af byggesektoren. Jeg synes, det er ærgerligt, at de ældre skal betale for tilstanden i byggesektoren, og jeg vil egentlig godt spørge:

Er der ikke andre områder, hvor det var mere nærliggende at tage fat, hvis det er et reelt problem? Var det så ikke rimeligere at sætte behovet for ældreboliger over f.eks. behovet for motorveje i Vendsyssel? Man kunne spørge i en fri samfundsdebat, hvor behovet egentlig er størst. Er det rigtigt, at det er de motorveje, der er så påtrængende et problem, at de også skal efterspørge byggesektorens kapacitet? Eller for den sags skyld de store indkøbscentre. Hvis man vil regulere samfundsøkonomien, er det så givet, at det er de ældres og børnenes mest ømme behovsområder, man skal gå ind og regulere på?

Jeg kan godt sige, at det er vi i SF ikke enige i.

Vi vil karakterisere ambitionsniveauet som utilstrækkeligt. Vi foreslog sidste år et ældreboligbyggeri på mindst 5.000 boliger om året i en årrække. Det skal sammenholdes med, og nu citerer jeg nogle tal fra regeringens eget lovforslag:

Der er i dag et hul på ældreområdet på 12.000-13.000 ældreboliger, hvis vi skulle have samme dækning, som vi havde i midten af 1980'erne. Det er det første hul.

Det andet hul er, at der er 10.000 ældre med gangbesvær, der i dag bor i uhensigtsmæssige boliger.

Det tredje hul er, at vi har de to store grupper af sindslidende og psykisk udviklingshæmmede, der også mangler et sted at bo. Hertil kommer, at vi står over for den største stigning